MUKANA TÄHTILLÄ KIRJOITETUN VIRHEEN TEKIJÄ

LET IT SNOW

JOHN GREEN

MAUREEN JOHNSON

LAUREN MYRACLE

KOLME TALVISTA RAKKAUS-TARINAA

WSOY

LET IT SNOW

KOLME TALVISTA RAKKAUSTARINAA

JOHN GREEN

MAUREEN JOHNSON

LAUREN MYRACLE

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
LET IT SNOW

»The Jubilee Express», copyright © Maureen Johson 2008
»A Cheertastic Christmas Miracle», copyright © John Green 2008
»The Patron Saint of Pigs», copyright © Lauren Myracle 2008

All rights reserved.

First published in the USA by Speak, an imprint of
Penguin Group (USA) Inc., 2008

Suomenkielinen laitos © WSOY 2016
By arrangement with Writers House, New York and
Ia Atterholm, Sweden.

ISBN 978-951-0-41895-6

Painettu EU:ssa

Sisällys

Jubilee Express
maureen johnson 7

Lumienkeli-ilmiö
john green 115

Sikojen suojeluspyhimys
lauren myracle 195

Jubilee Express

maureen johnson

Suomentanut Inka Parpola

Hamishille, joka opetti minulle lumisista rinteistä selviämistä »laske todella nopeasti, ja jos jokin tulee tiellesi, käänny» -koulukunnan metodein. Ja kaikille niille, jotka raatavat yritysjättien uumenissa, jokaiselle ihmiselle, joka joutuu sanomaan grande latte kolmetuhatta kertaa päivässä, jokaiselle sielulle, joka on koskaan saanut taakakseen rikkinäisen luottokortinlukijan keskellä jouluruuhkaa… tämä on teille.

Ensimmäinen luku

Oli jouluaatto.

No, tarkemmin sanottuna aattoiltapäivä. Mutta ennen kuin johdattelen teidät keskelle kiihkeintä toimintaa, hoidan yhden jutun pois alta. Tiedän kokemuksesta, että mikäli otan sen esille vasta myöhemmin, häiriinnytte niin pahasti, ettette kykene keskittymään mihinkään muuhun, mitä minulla on teille sanottavana.

Nimeni on Jubilee Dougal.

Antakaa toki tiedon upota kaikessa rauhassa.

Katsokaahan, kun sen kuulee heti alussa, se ei kuulosta niin kauhean pahalta. Entä jos olisin päässyt pitkän tarinan puoliväliin (kuten pian olenkin) ja pamauttanut sen teille aivan yllättäen? »Minun nimeni muuten on Jubilee.» Ette todellakaan tietäisi, mitä seuraavaksi tehdä.

Ymmärrän toki, että Jubilee on hieman stripahtava nimi. Te luultavasti kuvittelette, että olen jo kuullut tangon kutsun. Vaan ei. Mikäli näkisitte minut, tajuaisitte kyllä melko pian,

että minä en ole strippari (uskoisin näin). Minulla on lyhyt musta polkkatukka. Käytän puolet ajasta silmälaseja ja toisen puolen piilolinssejä. Olen kuusitoistavuotias, laulan kuorossa, osallistun matikkakilpailuihin. Pelaan maahockeytä. Kyseisestä urheilulajista puuttuu se notkea, vauvaöljyllä voideltu sulokkuus, joka tuo leivän stripparin pöytään. Joka on stripparin toimenkuva. (Suhteeni strippareihin ei ole mitenkään ongelmallinen, mikäli joku strippari sattuu lukemaan tätä. Minä vain en ole sellainen. Suurin huolenaiheeni noin niin kuin strippauksen kannalta on lateksi. Käsittääkseni lateksi ei tee hyvää iholle, koska se ei salli ihon hengittää.)

Minä vastustan Jubileeta siksi, että se *ei* ole *nimi* – jubileeraus tarkoittaa jonkinlaista juhlimista. Kukaan ei tiedä, *millaista.* Oletteko koskaan kuulleet, että joku olisi jubileerannut? Ja vaikka olisittekin, haluaisitteko osallistua tällaiseen jubileeraukseen? Minä nimittäin en. Jubilee kuulostaa sellaiselta tapahtumalta, johon vuokrataan suuri, puhallettava härveli, ripustetaan kaikkialle viirejä ja laaditaan monimutkainen jätesuunnitelma.

Kun asiaa ajattelee tarkemmin, jubileeraamiseen saattaa hyvinkin liittyä myös tanhuamista.

Nimeni on melko tärkeä tämän tarinan kannalta, ja kuten sanoin, kaikki alkoi jouluaattoiltapäivänä. Minulla oli sellainen päivä, jolloin tuntuu, että elämä… *tykkää* minusta. Loppukokeet olivat ohi ja koulusta oli lomaa uuteen vuoteen saakka. Olin yksin kotona, siellä oli viihtyisää ja mukavaa. Olin pukeutunut iltaa varten asuun, johon olin erityisesti säästänyt – musta hame, sukkikset, kimmeltävä punainen t-paita ja uudet mustat saapikkaat. Siemailin munatotilattea, jonka olin valmistanut itselleni. Kaikki lahjat oli pakattu. Kaikki oli

valmista suurta iltaa varten: kello kuudelta minun oli määrä lähteä Noahin luo – Noah Pricen, poikaystäväni – nauttimaan hänen perheensä Perinteisestä Jouluaaton Pitopöydästä.

Pricen perheen Perinteinen Pitopöytä on iso juttu meidän kahden yhteisessä historiassa. Juuri Pitopöytä toi meidät alun alkaen yhteen. Ennen Pitopöytää Noah Price oli ollut vain tähti taivaallani… pysyvä, tuttu, kirkas ja kaukana yläpuolellani. Olin tuntenut Noahin neljänneltä luokalta lähtien, mutta enemmänkin samalla tavalla kuin tunnen televisiossa esiintyvät ihmiset. Tiesin nimen. Seurasin sarjaa. Olihan Noah toki vähän lähempänä… mutta jotenkin silloin, kun se on totta, kun kyse on omasta elämästä… tuo henkilö voi tuntua jopa etäisemmältä ja saavuttamattomammalta kuin varsinainen julkkis. Läheisyys ei synnytä tuttavuutta.

Olin aina tykännyt hänestä, mutta mieleeni ei ollut koskaan varsinaisesti juolahtanut *tykätä* hänestä. En ollut koskaan ajatellut, että olisi kannattanut edes haikailla sellaista. Hän oli vuoden minua vanhempi, kaksikymmentäviisi senttiä pitempi, leveä hartioistaan, kirkas silmistään ja taipuisa hiuksistaan. Noah oli itse täydellisyys – atleettinen, älyllinen, oppilasneuvoston pomo – sellainen tyyppi, joka kaiken järjen mukaan deittailee ainoastaan malleja tai vakoilijoita tai ihmisiä, joiden mukaan on nimetty laboratorioita.

Joten kun Noah viime vuonna kutsui minut El Pitopöytään, sekosin niin pahasti, että sain verenpurkauman silmään. En pystynyt kävelemään suoraa linjaa kolmeen päivään kutsun saatuani. Tilanne oli niin huono, että minun oli *tietoisesti harjoiteltava kävelemistä* huoneessani, ennen kuin lähdin Noahin luokse. Minulla ei ollut aavistustakaan, oliko hän kutsunut minut siksi, koska tykkäsi minusta vai koska hänen äitinsä oli

pakottanut hänet (vanhempamme tuntevat toisensa) vai koska hän oli hävinnyt vedon. Kaikki kaverini olivat aivan yhtä täpinöissään, mutta he tuntuivat olevan paljon paremmin kartalla Noahin motiiveista. He vakuuttivat minulle, että Noah oli silmäillyt minua matikkakisoissa, nauranut kelvottomille trigonometriavitseilleni, puhunut minusta oma-aloitteisesti.

Se kaikki oli niin *sekopäistä…* yhtä hullua kuin jos minulle olisi yhtäkkiä selvinnyt, että joku oli mennyt kirjoittamaan kirjan elämästäni tai vastaavaa.

Itse juhlissa kökötin suurimman osan illasta turvallisesti nurkassa rupatellen Noahin siskon kanssa, jota (niin suuresti kuin hänestä pidänkin) ei voi moittia erityisen syvälliseksi. Ihmisellä on lempihupparimerkeistä yleensä vain rajallinen määrä sanottavaa, ennen kuin keskustelu kaatuu omaan mahdottomuuteensa. Mutta Elise puskee eteenpäin mestarin elkein. Hänellä on totisesti painava sanansa sanottavana siitä aiheesta.

Pääsin kauan kaivatulle tauolle, kun Noahin äiti asetteli Pitopöytään uutta ruokalajia ja sain tilaisuuden ladella »anteeksi, mutta kylläpä tuo näyttää maukkaalta» -verukkeen. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä vadilla lepäsi, mutta se osoittautui silliksi. Yritin perääntyä, mutta Noahin äiti ilmoitti: »Sinun on pakko maistaa.»

Olen taipuvainen laumasieluisuuteen, joten maistoinhan minä. Mutta tällä kertaa se kannatti, koska silloin huomasin Noahin katselevan minua. Hän sanoi: »Olen niin iloinen, että otit sitä.» Tiedustelin häneltä syytä huomautukseen, koska taisin ihan aidosti epäillä, että kyse oli vedonlyönnistä. (»Okei, minä kutsun hänet, mutta teidän on pulitettava minulle kaksikymppiä, jos saan hänet syömään silliä.»)

Ja hän vastasi: »Koska minäkin olen syönyt sitä.»

Seistä törötin paikoillani. Naamalleni oli jähmettynyt tavattoman viehättävä, läpikotaista typeryyttä huokuva ilme, joten Noah katsoi parhaaksi lisätä: »Enkä minä voisi suudella sinua, ellet sinäkin olisi syönyt sitä.»

Mikä on samaan aikaan sekä yrjöttävää että henkeäsalpaavan romanttista. Noah olisi vallan mainiosti voinut vain livahtaa yläkertaan jynssäämään purukalustonsa, mutta hänpä jäi norkoilemaan kalan liepeille odottamaan minua. Puikahdimme autotalliin, jossa pussailimme sähkötyökaluhyllyn alapuolella. Siitä se kaikki alkoi.

Se nimenomainen jouluaatto, josta olen teille aikeissa kertoa, ei siis ollut mikä tahansa jouluaatto: kyseessä oli meidän *yksivuotispäivämme.* Oli milteipä mahdoton uskoa, että kokonainen vuosi oli ehtinyt vierähtää tuosta illasta. Aika oli kulunut niin nopeasti…

Katsokaas, Noah on aina erittäin kiireinen. Kun hän saapui maailmaan pikkuruisena ja kiemurtelevana ja vaaleanpunaisena vauvelina, hänen täytyi todennäköisesti otattaa jalanjälkensä ja painella sairaalasta mahdollisimman nopeasti, jotta ehtisi kokoukseen. Hän oli lukion viimeisellä luokalla, jalkapallojoukkueen jäsen sekä oppilasneuvoston puheenjohtaja, joten hänen aikansa oli totisesti kortilla. Luulen, että sen vuoden aikana, jonka olimme seurustelleet, olimme käyneet oikeilla kahdenkeskisillä treffeillä ehkä kaksitoista kertaa. Suunnilleen kerran kuussa. Olimme toki näyttäytyneet moneen kertaan yhdessä. Noah ja Jubilee oppilasneuvoston kakkumyyjäisissä! Noah ja Jubilee futisjoukkueen arpajaismyynnissä! Noah ja Jubilee keräämässä ruokaa vähäosaisille, tukiopetushuoneessa, homecoming-tanssiaisten järjestelytoimikunnan kokouksessa…

Noah oli tästä tietoinen. Ja vaikka tämäniltaiset juhlat olivatkin perhetapahtuma, johon oli kutsuttu runsain määrin ihmisiä, hän oli luvannut järjestää meille kahdenkeskistä aikaa. Hän oli varmistanut sen auttamalla vanhempiaan etukäteen. Mikäli sinnittelisimme kaksi tuntia pirskeissä, voisimme paeta takahuoneeseen ja antaa toisillemme lahjat ja katsoa *The Grinchin* yhdessä. Hän heittäisi minut kotiin autolla, ja me pysähtyisimme hetkeksi…

Ja sitten, tietenkin, minun vanhempani pidätettiin, ja kaikki meni päin helvettiä.

Tiedättekö Flobie-joulukylän? Flobie-joulukylä on niin iso osa elämääni, että oletan automaattisesti kaikkien tuntevan sen, mutta minulle on viime aikoina kerrottu, että olettelen aivan liikaa. Niinpä minä selitän nyt.

Flobie-joulukylä on keramiikkaesineiden keräilysarja, josta voi rakentaa kaupungin. Vanhempani ovat keräilleet osia syntymästäni saakka. Olen tuijottanut noita pikkuruisia muovimukulakivikatuja siitä lähtien, kun opin seisomaan omin jaloin. Meillä on ne kaikki – karkkitankosilta, Lumisevajärvi, marmeladimakeispuoti, piparileipomo, Sokeriluumukuja. Eikä se ole mikään pieni kylä. Vanhempani ostivat erillisen pöydän, jolle sen voi kasata, ja se valtaa olohuoneemme keskustan kiitospäivästä uuteen vuoteen saakka. Tarvitaan seitsemän jatkojohtoa, jotta kaikki toimii kuten pitääkin. Ympäristövaikutusten pienentämiseksi sain vanhempani lopulta sammuttamaan kylän yöksi, mutta vasta kovan kamppailun jälkeen.

Minä sain nimeni Flobie-joulukylän rakennus #4:n mukaan, Jubilee Hallin. Jubilee Hall on kokoelman suurin rakennus.

Se on se paikka, jossa lahjat valmistetaan ja pakataan. Siinä on värilliset valot, toimiva liukuhihna, johon on liimattu lahjoja, sekä pikkuisia tonttuja, jotka kääntyilevät aivan kuin lastaisivat lahjoja hihnalle ja siltä pois. Jubilee Hallin tonttujen käsiin on liimattu lahjat – se luo vaikutelman kidutetuista olennoista, jotka on tuomittu nostamaan ja laskemaan samaa lahjaa päiviemme päättymiseen tai moottorin rikkoutumiseen saakka. Muistan huomauttaneeni tästä äidille, kun olin pieni. Hänen mukaansa minä en ollut ymmärtänyt pointtia. Kenties niin. Lähestyimme aihetta selvästikin täysin eri näkökulmista. Täytyy muistaa, että nuo pienet rakennukset merkitsivät hänelle niin paljon, että hän oli valmis nimeämään ainokaisensa niiden mukaan.

Flobie-kylää keräävät ihmiset tapaavat olla hivenen pakkomielteisiä. He järjestävät kokoontumisia ja toimittavat tusinaa vakavahenkistä nettisivustoa sekä neljää lehteä. Jotkut yrittävät vähätellä asiaa väittämällä, että Flobie-esineet ovat hyvä sijoituskohde. Ja kyllähän ne *ovat* arvokkaita, ei siinä mitään. Varsinkin numeroidut yksilöt. Niitä voi ostaa ainoastaan Flobie-esittelytilasta jouluaattoisin. Me asumme Virginian Richmondissa, joka sijaitsee esittelytilasta vain kahdeksankymmenen kilometrin päässä – joten joka vuosi joulukuun 23. päivän iltana vanhempani lähtevät matkaan auto täynnä peittoja, tuoleja ja ruokatarpeita, ja he istuvat koko yön jonossa ja odottavat.

Flobie valmisti ennen sata numeroitua kappaletta, mutta viime vuonna määrää pienennettiin kymmeneen. Silloin homma karkasi käsistä. Satakin kappaletta oli aivan liian vähän, joten kun määrä laski kymmenesosaan, kynnet pulpahtivat esiin ja turkinriekaleet alkoivat lennellä. Viime vuonna

ongelmia koitui siitä, kun ihmiset yrittivät varata itselleen paikkoja jonossa – jengi alkoi tuota pikaa läiskiä toisiaan rullalle kääritiyillä Flobie-katalogeilla, heitellä keksipurkkeja, talloa toistensa puutarhatuoleja ja viskoa haaleaa kaakaota toistensa tonttumyssytettyihin päihin. Kahakka oli sen verran laajamittainen ja järjetön, että se ylitti paikallisuutiskynnyksen. Flobie ilmoitti »ryhtyvänsä toimenpiteisiin», jotta tilanne ei toistuisi, mutta minulle se ei ainakaan mennyt läpi. Moista julkisuutta ei voi ostaa rahalla.

En kuitenkaan miettinyt sitä, kun vanhempani kaasuttivat tiehensä päästäkseen jonottamaan esine #68:aa, Tonttuhotellia. Enkä miettinyt sitä silloinkaan, kun ryystin munatotilatteani ja kulutin aikaa, kunnes pääsisin lähtemään Noahin luo. Panin kyllä merkille, että vanhemmillani kesti tavallista kauemmin päästä kotiin. Yleensä he palailivat Flobielta lounasaikaan jouluaattona, ja nyt kello oli jo melkein neljä. Aloin suorittaa joitakin tavanomaisia lomapuuhia pitääkseni itseni työn touhussa. En voinut soittaa Noahille… tiesin, että hän valmisteli paraikaa Pitopöytää. Niinpä minä lisäsin hänen lahjoihinsa vielä hiukan lisää rusettinauhaa ja misteliä. Kytkin kaikki Flobie-joulukylän jatkojohdot päälle ja päästin orjuutetut tontut töihin. Panin joululevyn soimaan. Olin juuri astunut ulos sytyttämään talon etuosan valot, kun näin Samin, joka harppoi kohti taloamme kuin iskujoukkojen sotilas.

Sam on lakimiehemme – ja kun sanon »lakimiehemme», tarkoitan »naapuriamme, joka sattuu olemaan äärimmäisen menestyksekäs, Washington D.C:ssä työskentelevä asianajaja». Sam on juuri se henkilö, jonka tekin haluaisitte edustamaan itseänne, mikäli teillä olisi tarve taistella valtavaa suuryritystä vastaan tai teillä olisi miljardin dollarin korvausvaateet nis-

kassa. Sam ei kuitenkaan, totisesti, ole mikään herra Halipuppeli. Olin aikeissa kutsua hänet sisään maistamaan herkullista munatotilatteani, kun hän keskeytti minut.

»Minulla on huonoja uutisia», hän sanoi ja hätisti minut sisälle omaan kotiini. »Flobie-esittelytilassa on sattunut uusi mellakka. Sisään. Menehän jo.»

Luulin, että hän aikoi kertoa vanhempieni kuolleen. Hänen äänensävynsä vihjasi siihen. Näin mielessäni liukuhihnoilta lenteleviä valtavia Tonttuhotelli-kasoja, jotka murskasivat alleen kaiken näkyvissä olevan. Olin nähnyt kuvia Tonttuhotellista – pytingissä oli teräviä karkkitankotorneja, jotka saattaisivat hyvinkin seivästää ihmisen. Ja jos joku koskaan päätyisi Tonttuhotellin surmaamaksi, niin minun vanhempani.

»Heidät on pidätetty», Sam sanoi. »He ovat vankilassa.»

»Kuka on vankilassa?» kysyin, koska minulla on melko hidas sytytys ja koska minun oli paljon helpompi kuvitella vanhempani lentävän Tonttuhotellin uhreina kuin käsiraudoitettuina rikollisina.

Sam vain katseli minua ja odotti, että ymmärtäisin asianlaidan omin nokkineni.

»Kun keräilykappaleet tulivat tänä aamuna myyntiin, esittelytilassa puhkesi uusi kahakka», hän selitti hetken kuluttua. »Riitaa tuli siitä, kenellä oli paikka jonossa. Vanhempasi eivät osallistuneet siihen, mutta he eivät hajaantuneet, kun poliisi sitä käski. Heidät napattiin muiden ohella. Viisi ihmistä on pidätetty. Se on kaikkialla uutisissa.»

Tunsin jalkojeni alkavan vavista, joten istuuduin sohvalle.

»Mikseivät he soittaneet?» kysyin.

»Yksi puhelu», Sam vastasi. »He soittivat minulle, koska kuvittelivat, että järjestäisin heidät ulos. Mitä en voi tehdä.»

»Miten niin et *voi*?»

Ajatus siitä, ettei Sam saisi toimitettua vanhempiani ulos piirikunnan putkasta, oli täysin naurettava. Sama kuin lentäjä kuuluttaisi koneessa: »Hei kaikki, muistin juuri, etten osaa laskeutua. Aion siis vain lennellä ympäriinsä, kunnes joku keksii paremman idean.»

»Tein parhaani», Sam jatkoi, »mutta tuomari ei jousta senttiäkään. Hän on kurkkuaan myöten täynnä näitä Flobie-ongelmia, joten hän aikoo tehdä heistä varoittavan esimerkin. Vanhempasi ohjeistivat minut viemään sinut juna-asemalle. Minulla on vain tunti aikaa, koska minun on palattava viideksi kuumien keksien ja yhteislaulun pariin. Miten nopeasti pystyt pakkaamaan?»

Tämä ilmoitettiin samalla tylyllä äänensävyllä, jota Sam varmaankin käytti oikeudessa vaatiessaan syytettyjä ilmoittamaan, miksi heidän oli nähty juoksevan rikospaikalta yltä päältä veressä. Hän ei näyttänyt erityisen tyytyväiseltä siihen, että tämä tehtävä oli sysätty hänen harteilleen jouluaattona. Siitä huolimatta pieni häivähdys Oprah-empatiaa ei olisi ollut pahitteeksi.

»Pakata? Juna-asemalle? Mitä?»

»Lähdet Floridaan isovanhempiesi luo», Sam ilmoitti. »En saanut lentoa – niitä perutaan kaikkialla myrskyn takia.»

»Minkä myrskyn?»

»Jubilee», Sam sanoi hyvin hitaasti tultuaan siihen johtopäätökseen, että olin planeetan tietämättömin olento, »pian puhkeaa suurin myrsky viiteenkymmeneen vuoteen!»

Aivoni eivät toimineet aivan toivotulla tavalla – tajuntaani ei tuntunut uppoavan yhtään mikään.

»En minä voi lähteä», ilmoitin. »Minun pitäisi mennä tänä iltana Noahille. Ja joulu. Entä joulu?»

Sam kohautti harteitaan aivan kuin todetakseen, ettei joulu ollut hänen hallinnassaan eikä oikeuslaitoskaan mahtanut asialle yhtään mitään.

»Mutta…. Miksen minä voi vain jäädä tänne? Tämä on ihan sairasta!»

»Vanhempasi eivät halua, että olet yksin kaksi päivää joulunpyhinä.»

»Minä voin mennä Noahille! Minun *täytyy* mennä Noahille!»

»Kuule», Sam sanoi. »Kaikki on järjestetty. Emme juuri nyt saa vanhempiisi yhteyttä. Syyttäjä päättää paraikaa syytteen nostamisesta. Ostin sinulle lipun, eikä minulla ole liiemmälti aikaa. Sinun täytyy pakata nyt, Jubilee.»

Käännyin ja katsoin vieressäni välkkyvää pikkuista kaupunkia. Näin kirottujen tonttujen varjot niiden rehkiessä Jubilee Hallissa, rouva Mugginin konditorian lämpimän hehkun, Tonttu Expressin, joka hitaasti mutta hilpeästi puksutti pientä junarataa.

En keksinyt mitään muuta kysyttävää kuin: »Mutta… entä kylä?»

Toinen luku

En ollut koskaan aiemmin ollut junassa. Se oli korkeampi kuin olin kuvitellut, ja siinä oli toisen »kerroksen» ikkunoita, joiden epäilin olevan makuupaikkoja. Sisäosat olivat hämärästi valaistuja, ja useimmat sisälle ahtautuneet ihmiset näyttivät katatonisilta. Oletin, että juna päästäisi höyryä ja puksuttaisi ja sinkoaisi tiehensä kuin raketti, sillä olin haaskatussa nuoruudessani katsonut runsaasti piirrettyjä, ja sillä lailla piirretyt junat toimivat. Tämä juna kuitenkin lipui välinpitämättömästi liikkeelle, aivan kuin se olisi kyllästynyt seisoskelemaan paikoillaan.

Soitin tietysti Noahille heti, kun juna lähti. Tämä rikkoi »minulla on hirveä kiire kuuteen asti, joten nähdään bileissä» -sääntöä, mutta koskaan aiemmin eivät olosuhteet ole olleet yhtä ymmärrettävät. Kun Noah vastasi, taustalta kuului hilpeää hälinää. Kuulin joululauluja ja astioiden kalinaa, mikä oli masentavalla tavalla ristiriidassa junan klaustrofobisen vaimeuden kanssa.

»Lee!» Noah sanoi. »Vähän huono hetki. Nähdäänkö tunnin kuluttua?»

Hän päästi pienen urahduksen. Kuulosti siltä kuin hän olisi nostanut jotain raskasta, todennäköisesti yhtä niistä sairaalloisen suurista kinkuista, joita hänen äitinsä onnistui aina saamaan käsiinsä Pitopöytää varten. Oletan, että hän hankkii niitä jonkinlaiselta kokeelliselta farmilta, jossa siat altistetaan laserille ja superhuumeille, kunnes ne ovat yhdeksänmetrisiä.

»Ööh… siitähän tässä juuri kiikastaakin», minä sanoin. »En ole tulossa.»

»Miten niin et ole tulossa? Mikä on hätänä?»

Selostin »vanhemmat vankilassa/minä myrskyn keskellä junassa/elämä ei suju aivan suunnitelmien mukaan» -tilanteen parhaan kykyni mukaan. Yritin pitää sävyn kepeänä, ikään kuin tämä kaikki olisi ollut minusta hupaisaa. Tein näin lähinnä estääkseni itseäni vollottamasta pimeässä junassa hölmistyneiden muukalaisten edessä.

Toinen urahdus. Kuulosti siltä, että Noah siirteli jotain.

»Kyllä siinä hyvin käy», Noah sanoi hetken kuluttua. »Sam varmaan hoitaa asian, vai kuinka?»

»No, jos tarkoitat sitä, ettei hän järjestä heitä tyrmästä, niin kyllä. Hän ei tunnu edes olevan huolissaan.»

»Se on varmaan vain jokin pieni maalaisputka», Noah vastasi. »Ei siellä niin kamalaa ole. Ja jos Sam ei ole huolissaan, kaikki on hyvin. Kurjaa että näin kävi, mutta nähdään parin päivän päästä.»

»Joo, mutta nyt on joulu», sanoin. Ääneni paksuuntui ja nielaisin kyyneleen. Noah antoi minun rauhoittua hetken.

»Tiedän, että tämä on sinulle vaikeaa, Lee», hän sanoi tauon

jälkeen, »mutta kyllä siinä hyvin käy. Varmasti. Tämä nyt on vain sellainen juttu.»

Tiesin, että hän yritti tyynnytellä minua ja noin yleensä ottaen lohduttaa, mutta silti. Sellainen juttu. Tämä ei ollut *sellainen juttu*. Sellainen juttu on, kun auto hajoaa tai joku sairastuu oksennustautiin tai viallisesta valoketjusta lennähtää kipinä, joka polttaa pensasaidan. Sanoinkin sen hänelle, ja hän huokaisi tajutessaan, että olin oikeassa. Sitten hän ähkäisi uudestaan.

»Mikä sinua oikein vaivaa?» kysyin niiskutusten välissä.

»Kannattelen jättimäistä kinkkua», Noah sanoi. »Minun on pakko lopettaa ihan kohta. Kuule, vietetään uusi joulu, kun tulet takaisin. Lupaan sen. Kyllä siihen löytyy aikaa. Älä ole huolissasi. Soita, kun pääset perille, jooko?»

Lupasin soittaa, ja Noah lopetti puhelun ja häipyi kinkkuineen. Tuijotin mykistynyttä puhelinta.

Koska tapailin Noahia, samaistuin välillä ihmisiin, jotka ovat naimisissa poliitikkojen kanssa. Heistä huomaa, että heillä on omakin elämänsä, mutta koska he rakastavat sydämensä valittua, he päätyvät imeytymään kaiken tuhoavaan kurimukseen – ja pian he vilkuttavat ja hymyilevät tyhjin katsein kameralle, ilmapallot putoilevat heidän päänsä päälle ja henkilökunnan jäsenet tyrkkivät heitä tieltään päästäkseen Elintärkeän Siipan luo, joka on Täydellinen.

Tiedän, ettei kukaan ole täydellinen, että jok'ikisen täydellisen julkisivun takaa löytyy vääntelehtivä kieroilun ja salattujen surujen sekasikiö… mutta jopa kaiken tuon huomioon ottaen Noah oli melko lailla täydellinen. En ollut koskaan kuullut kenenkään lausuvan hänestä pahaa sanaa. Hänen statuksensa oli yhtä kyseenalaistamaton kuin painovoima. Valitsemalla

KOLME TOISIINSA LOMITTUVAA RIEMUKASTA JA ROMANTTISTA TARINAA TÄYNNÄ LUNTA JA UNOHTUMATTOMIA SUUDELMIA

Valtava lumimyräkkä toimii Amorina kolmelle epätodennäköiselle parille Gracetownin pikkukaupungissa.

Tarinassa Jubilee Express kinoksiin juuttuneesta junasta lähtee sisukas tyttö etsimään kahvilaa tuiskun läpi ja päätyy riskialttiille oikopolulle suloisen tuntemattoman kanssa.

Lumienkeli-ilmiössä kolme ystävystä yrittää voittaa kilpajuoksun samaan kahvilaan eikä heitä pysäytä auton päätyminen lumipenkkaan. Myrskyisä matka selvittää yllättäen myös tunteita.

Sikojen suojeluspyhimyksessä minipossun kohtalo on rakkaudenkipeän baristan käsissä – tytön jolla on sydän paikallaan mutta joka ei pysty olemaan ajattelematta vain itseään, vaikka tosissaan yrittäisi.

John Green, Maureen Johnson ja Lauren Myracle ovat kirjoittaneet yksiin kansiin kolme romanttista komediaa.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 418956

L85.2 ISBN 978-951-0-41895-6

Päällyksen suunnittelu: Rodrigo Corral Design